

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Győző és Lencs Ügyvédi Iroda (1038 Budapest, Ráby Mátyás utca 63., ügyintéző ügyvéd: dr. Győző Gábor) által képviselt **Eid Kirolis** (Károlyi István Gyermekközpont, 2153 Fót, Vörösmarty tér 2.) felperesnek a dr. Nagy Gábor jogtanácsos által képviselt **Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság az alperes 2017. július 7-én kelt 106-1-18757/25/2017-M. számú határozatát hatályon kívül helyezi, és a hatóságot új eljárásra kötelezi.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az egyiptomi állampolgárságú kopt keresztény vallású felperes hazája elhagyása indokaként azt adta elő, hogy kopt keresztény vallása miatt őt és családját folyamatos üldözés érte a muszlim csoportok által. 12 éves kora óta a nagybátyjával együtt járva ígét hirdettek, amely miatt folyamatosan szóbeli és fizikai bántalmazások (verések) is érték őket. Amikor a rendőrség e tevékenységéről tudomást szerzett, nem maradhatott lakóhelyén (Marzuqban) és családjával együtt a közeli kolostorba kellett menekülniük. Visszatérésüket követően folytatta az ige hirdetését, amely miatt további üldöztetés érte. Előadása szerint vallása és a jobb kezére tetovált kereszt formájú szimbólum miatt a muszlimoktól nem kapott munkát, édesapja is csak nagyon ritkán. A foci pályáján a muszlimok gyerekek már három keresztény társát meggyilkolták, ezen túl egy tanár megölésének szemtanúja volt. Vallomástétele miatt az elkövető két muszlim gyermeket bebörtönözték, ezért azok családjai őt és családját megöléssel fenyegették. Édesapját azóta a rendőrök elfogták, aki az ő igehirdetése miatt most börtönben ül, édesanyja pedig nélkülözve neveli a két kisebb testvérét.

A felperes jogi képviselője 2017. április 12-én kelt beadványában hangsúlyozta, hogy a menedékkérő különleges bánásmódot igényel, menekültkénti elismerése a rendőrségtől, a muszlim csoportoktól és az ellenséges családtól való üldöztetése miatti félelme megalapozott, ezért a menekültkénti elismerése indokolt. A kopt keresztények hosszú idő óta üldöztetés áldozatai, a hittérítő tevékenységgel vádolt személyek is már a különösen veszélyeztetett csoportba tartoznak. A keresztények elleni támadások vezetnek a statisztikákat és az állami intézmények továbbra is elhatárolják őket, ezért folyamatosan ki vannak téve vallási indíttatású támadásnak. A bíróság leggyakrabban keresztények esetében mondja ki az istenkáromlás büntetést és börtönbüntetést szab ki. A börtönbüntetést a gyerekekkel szemben is alkalmazzák, a börtönökben a gyermekeket is kínozzák, a kopt szimbólumú tetoválások erőszakos eltávolítása is jellemző gyakorlat. Gyakoriak a hatósági visszaélések, azonban a koptok nem csak a hatóságok, hanem a muszlim csoportok üldözésének is áldozatai. Az állami védelem hiánya és a belső védelmi alternatíva hiánya miatt az

üldöztetés a jövőben is fennállna. A jogi képviselő álláspontját alátámasztó objektív országinformációkat idézett a beadványában.

Az alperes 2017. július 7-én kelt 106-1-18757/25/2017-M. számú határozatával az elismerés iránti kérelmet mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította, egyúttal megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn. A hatóság kiutasítást, kitoloncolást és 2 év beutazási és tartózkodási tilalmat rendelt el. A felperes szavahihetőségét állampolgársága, származási helye, személyazonossága tekintetében nem kérdőjelezte meg. Döntése értelmében a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdése alapján, a Genfi Egyezményben meghatározott okok szerinti üldözéstől való félelem hiányában, a menekültkénti elismerés nem indokolt. A vallás miatti üldöztetés kapcsán rögzítette, hogy az általa igényelt országinformációs jelentésekből következtetni lehet a kopt keresztények helyzetének javulására, a 2016-ban elfogadott új törvény lehetővé teszi újabb keresztény templomok építését. A felperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani az őt ért bántásokat, fenyegetéseket, őt ért súlyos vagy maradandó sérülést okozó támadásról nem számolt be. Az országinformációk alapján a koptok nincsenek üldöztetésnek kitéve, a kopt közösség képviselteti magát a törvényhozásban, elérhető a hatósági védelem, a kormány pedig garantálja a szabad vallásgyakorlást. A bebörtönzés körében megállapította, hogy nincs olyan jogszabály amely szerint valós, hatósági büntetés fenyegetné, a törvénykezés vallásszabadságot biztosít az ország területén ezért a kérelmező erre irányuló félelme sem megalapozott. Az ellenséges családtól való félelem körében úgy foglalt állás, hogy a szóbeli fenyegetés, nem minősül üldöztetésnek és az nem fegyveres csoporttól származott, államtól, konvenciók okkal ez a félelem nem hozható összefüggésbe ezért alaptalan, a büntetőeljárás során továbbá az állam biztosította a tanú védelmét. Az oltalmazottkénti elismerést a Met. 61. § a) – c) pontjai alapján nem látta megalapozottnak. A visszaküldés tilalma kapcsán rögzítette, hogy a felperes komolyabb következmények nélkül vissza tud térni, nemzeti hatóságai részéről atrocitástól nem kell tartania, rokoni támogatásra és nagy valószínűséggel a gyermekvédelmi rendszer támogatására is számíthat.

A felperes – jogi képviselője útján benyújtott – keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és a hatóság új eljárásra kötelezését kérte, másodlagos kérelme a kitoloncolásról és a beutazási tilalom megállapításáról rendelkező rész hatályon kívül helyezésére irányult. Hivatkozása szerint az alperes figyelmen kívül hagyta és nem mérlegelte a kiskorú speciális státuszát, figyelmen kívül hagyta a jogi képviselő beadványában foglalt részletes gyermekjogi érvelést, ez sérti a Ket. 50. § (1) és 72. § (1) bekezdés e) pontjába foglalt tényállás tisztázási és indokolási kötelezettséget, amely önmagában megalapozza a hatályon kívül helyezést. Kiemelte, hogy a felperest elsősorban a nem állami üldözők részéről fenyegeti üldözés, és a valós gyakorlat vizsgálata a szükséges és az alperes mérlegelése okszerűtlen a jövőbeli veszély értékelése szempontjából. Hangsúlyozta, hogy a menekült fogalomnak nem része a személyes sérelem elszენvedése, az üldözés jövőbeli veszélyének vizsgálata a szükséges, amelynek az előbbi csak bizonyítéka lehet, feltétele nem. Rámutatott, hogy a döntés iratellenes is a személyes sérelem vonatkozásában, mert a felperes beszámolt az őt ért verésekről, fenyegetésekről. A bebörtönzés kapcsán előadottak értékelése iratellenes és okszerűtlen. Leszögezte, hogy a Met. 60. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján nem feltétel a súlyos sérülés elszენvedése, a Met. 60. § (1) bekezdésbeli üldöző fogalomnak pedig nem eleme az üldözés szisztematikus volta és nem megalapozott az alperes elérhető állami védelemre vonatkozó álláspontja. A felperes álláspontja szerint, a határozatban a beadványában hivatkozott országinformációk értékelése, ezért az összes rendelkezésre álló bizonyíték értékelése nem történt meg. A vérbosszút mint üldözési okot az alperes bizonyítékkal nem támasztotta alá, ezért indokolási kötelezettségét is megsértette. A múltbeli hittérítő tevékenység pedig azért releváns, mert láthatóvá tette a felperest üldözői számára, ezért visszatérése esetén – függetlenül hogy folytatja-e a tevékenységét azonosítani tudnák az üldözők. Kifogásolta, hogy a kairói magyar

nagykövetség által gyűjtött országinformáció nem tekinthető objektívnek, az objektív országinformációk szerint a kormányzati intézkedések nem alkalmasak az üldözés felszámolására, az állam továbbra sem tudja vagy akarja megvédeni a kopt keresztényeket a muszlim szélsőségesek általi üldözéstől. Az országinformációk kifejezetten alátámasztják a keresztények elleni támadások folyamatosságát a felperes kormányzóságában is. A templomépítési törvény és a legfelsőbb bírósági döntés a zarándoklatra kivehető fizetett szabadság lehetőségéről önmagában nem szünteti meg sem a jelenlegi sem a jövőbeli üldözés veszélyét. A felperes úgy vélte, hogy az alperes a visszaküldés tilalma és a kiutasítás körében a Met. 45. § (2) bekezdésében foglaltak alapján szükséges vizsgálatot egyáltalán nem folytatott, ezzel is megsértette a tényállás tisztázási kötelezettségét, valamint nincsen rögzítve a kísérő nélküli kiskorú kitoloncolásának indoka.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását kérte, a határozatában foglaltakat teljes körben fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy a Genfi Konvenció és a hatályos jogszabályok helyes értelmezése, valamint az ország-információk alapján nem állnak fenn az elismerés feltételei és a visszaküldés tilalmának megállapítása sem indokolt. Álláspontja szerint a rendelkezésére álló országinformációkat vizsgálta és értékelte. Perköltség iránt igényt nem terjesztett elő.

A kereset – az alábbiak szerint – megalapozott.

A bíróság az alperesi határozatot a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, az általuk csatolt okirati bizonyítékok, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes megfelel-e a menekültkénti elismerés feltételeinek.

I. Alkalmazott jogszabályok

A Met. 7. § (1) bekezdése alapján a menekültügyi hatóság – a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel – menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. Cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. évi július hó 28. napján elfogadott egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény) 1. Cikk A. pont (2) bekezdése értelmében menekültnek kell tekinteni azt a személyt, aki faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, illetve meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik és nem tudja vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva ilyen események következtében nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján Magyarország menekültként ismeri el azt a külföldit, akinek az esetében az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak.

Az Alaptörvény fenti rendelkezése szerint Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar

állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott.

A Met. 12. § (1) bekezdése értelmében Magyarország oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 61. §-a szerint az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A Met. 45. § (3) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelem elutasítására, valamint az elismerés visszavonására vonatkozó döntésében megállapítja a visszaküldés tilalmának fennállását vagy fenn nem állását.

A Met. 45. § (1) bekezdése szerint a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének vagy az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdésében meghatározott magatartásnak lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

Az Alaptörvény fenti rendelkezése értelmében senki nem utasítható ki olyan államba, vagy nem adható ki olyan államnak, ahol az a veszély fenyegeti, hogy halálra ítélik, kínozzák vagy más embertelen bánásmódnak, büntetésnek vetik alá.

A bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a nemzetközi jogszabályokkal összhangban a magyar – fentebb idézett – törvények az üldöztetéstől való megalapozott félelem kitévelt követelik meg, azaz a menekültkénti elismeréshez nem szükséges, hogy a jogsértő cselekmény akár többszöri alkalommal történjék, akár személyesen a kérelmezővel essen meg.

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztosának Hivatala által kiadott „Kézikönyv a menekült státus meghatározásának követelményeiről és annak elbírálásról” című kiadvány (a továbbiakban: Kézikönyv) 45. pontja szerint „a definíció „félelem” kitétele azonban nem csupán azokra a személyekre vonatkozik, akiket ténylegesen üldöztek, hanem azokra is, akik meg kívánják kímélni magukat az üldözés kockázatával járó helyzetektől”. Az üldözéstől való megalapozott, hihető félelem adódhat a külföldi rokonaival, családtagjaival, sorstársaival történeken is, így egyáltalán nem szükséges a megalapozott félelem bizonyítása, elegendő annak valószínűsítése. A Kézikönyv 45. pontja értelmében „az, ami például a kérelmező barátaival, rokonaival, azonos faji- vagy társadalmi csoporthoz tartozó társával történt jól bizonyíthatja, hogy félelme, miszerint előbb vagy utóbb ő is az üldözés áldozata lett volna, megalapozott”. A Kézikönyv 65. pontja szerint „az üldözés általában egy-egy ország hatóságainak tevékenységéhez kapcsolódik. Eredhet azonban olyan társadalmi csoportoktól is, amelyek nem fogadják el az érintett ország törvényeiben lefektetett alapelveket. ..., ahol a társadalom számottevő rétegei nem tartják tiszteletben szomszédjuk vallásos hitét. Üldözésnek minősül, ha a helyi lakosság súlyosan diszkriminatív vagy támadó cselekményeket követ el, melyekről tudva a hatóság eltűri azokat, vagy ha a hatóságok nem

hajlandók, illetőleg képtelenek a hatékony védelmét biztosítani.”

A bíróság a fenti jogszabályi rendelkezések és a Kézikönyvben foglaltak alapján a közigazgatási iratok vizsgálatát követően úgy ítélte meg, hogy a hatóság döntése a menekültkénti elismerés vonatkozásában téves jogszabály-értelmezésen alapul, a megállapított tényállás részben iratellenes, a bizonyítékok értékelése hiányos, levont következtetései okszerűtlenek, ezért az elsődleges kereseti kérelem megalapozott.

II. Eljárási jogszabálysértések

A bíróság álláspontja szerint a felperes helytállóan hivatkozott keresetlevelében arra, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta a kiskorú speciális státuszát és határozata indokolásában nem tért ki a kérelmet megalapozó felperesi beadványban (a továbbiakban: a beadvány) foglalt gyermekjogi érvelés vizsgálatára. Az alperes határozatában nem elemezte és értékelte azon országinformációkat, amelyekre a felperes a beadványában hivatkozott. A visszaküldés tilalma és a kiutasítás körében pedig a Met. 45. § (2) bekezdésében foglaltak tekintetében vizsgálatot a határozatból kitűnően egyáltalán nem folytatott.

A tényállás körében alappal hivatkozott a felperes arra is, hogy a döntés iratellenes a személyes sérelem megtörténte szempontjából, a felperes ugyanis több alkalommal következetesen beszámolt az őt ért verésekről, fenyegetésekről, szavahihetőségét pedig az alperes e tekintetben sem kérdőjelezte meg. Helyesen mutatott rá a felperes arra is, hogy menekülési történetében elsősorban a nem állami üldözők részéről fenyegető üldöztetésre hivatkozott, ezért kevésbé bír jelentőséggel, az állami üldöző vonatkozásában kifejtett indokolás. Mindezeket túl az alperes az ellenséges családtól való félelem körében tett megállapításait sem támasztotta alá, azon megállapítás pedig, hogy a büntetőeljárás során a felperes tanúvédelemben részesült, pusztán feltételezés. Mindezek alapján a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes határozatában a tényállás tisztázási, indokolási kötelezettségének és a bizonyítékok értékelésére és mérlegelésére vonatkozó kötelezettségeinek nem tett eleget, ezzel megsértette a Ket. 50. § (1) és 72. § (1) bekezdés e) pontját.

III. Anyagi jogi jogszabálysértések

Alapos volt az a kereseti hivatkozás is, hogy az alperes jogszabály értelmezése nem minden tekintetben helytálló. A menekült fogalomnak ugyanis nem része a személyes sérelem elszenvedése, mert az üldözés jövőbeli veszélyének vizsgálatára van szükség. A sérelem elszenvedése bizonyítékul szolgálhat a jövőbeli veszély fennállására, de az nem tekinthető kizárólagosnak. A bíróság osztotta a felperes álláspontját a tekintetben is, hogy a Met. 60. § (1) és (2) bekezdése alapján nem tekinthető feltételnek a sérülés súlyos vagy maradandó foka, továbbá a Met. 60. § (1) bekezdésben foglalt üldöző fogalmának nem eleme az üldözés szisztematikus volta.

Fentiekre is figyelemmel az alperes részben téves jogértelmezése, valamint téves és hiányos tényállás-tisztázása vezetett ahhoz, hogy a döntés a jövőbeli veszély értékelése szempontjából több esetben is okszerűtlen következtetéseket tartalmaz. Az alperes jogszabályi alap nélkül értékelte a felperes terhére, hogy nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani az őt ért bántásokat, illetve az őt ért súlyos vagy maradandó sérülést okozó támadást, mert elegendő a megalapozott félelem valószínűsítése. Tekintettel arra, hogy a felperes beadványában hivatkozott országinformációk alapján a kormányzati intézkedések nem alkalmasak még az üldözés felszámolására, és az állam továbbra sem tudja vagy akarja megvédeni a kopt keresztényeket a muszlim szélsőségesek általi üldözéstől a bíróság szerint sem látható, hogy miként jutott az alperes arra a következtetésre, hogy a felperes számára megfelelően elérhető az állami védelem, és arra, hogy a felperes félelme nem

megalapozott (a beadvány 4. oldalán olvasható Amnesty International Report 2016/17-es jelentés szerint „jellemzőek a csoportos bűnelkövetések és a hatósági visszaélések, különösen vallási alapú erőszakos cselekmények az egyiptomi koptok ellen. Május 20-án egy nagyjából 300 főt számláló muszlim fegyveres csoport a minyai Karm faluból hét keresztény háztartást támadott meg, miután pletykák terjedtek el arról, hogy egy keresztény férfi és egy muszlim nő viszont folytattak. A csoport számos keresztény házát felgyújtotta és meztelenre vetkőztetett és így végigvonszolt az utcán egy idős keresztény nőt.”).

A bíróság rámutat, hogy a felperes által előadott menekülési okok vonatkozásában nem tekinthető relevánsnak az a hivatkozás, hogy nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely valós hatósági büntetéssel fenyegetné a kérelmezőt, és az sem, hogy a törvénykezés vallásszabadságot biztosít. Továbbá, bár a felperes által sem vitatottan jelent némi előrelépést az új törvény és a bírósági döntés, a határozatban a valós gyakorlat kimerítő vizsgálatára lett volna szükség. Ezen új fejlemények hivatkozása a többi, releváns, a beadványban hivatkozott országinformációs jelentések vizsgálata, egybevetése, értékelése nélkül nem elégti ki a valós gyakorlat vizsgálatának és az okszerű értékelésnek a követelményét.

IV. A bíróság döntése

A fentiek alapján a bíróság a közigazgatási döntést - a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján - hatályon kívül helyezte. A bíróság a megállapított jogszabálysértésekre is tekintettel határozat további rendelkezései részletes vizsgálatát mellőzte, azonban rögzíti, hogy a helyes jogértelmezés, a tényállás teljes körű és okszerű értékelésének kötelezettsége az alperest e vonatkozásban terheli.

A megismételt eljárásban a felperes ismételt meghallgatására nincs szükség, azonban a fentiekben rögzített jogértelmezés alapján, a korábbi hatósági eljárásban benyújtott kérelem-megalapozó beadvány tartalmát is kimerítően értékelve és ütköztetve, a releváns nemzetközi jelentésekre alapozva ismételten dönten kell az elismerés iránti kérelem tárgyában, és mindezt a határozat indokolásában is meg kell jeleníteni.

A Met. 34. §-a értelmében csak az első menekültügyi eljárás tárgyi költségmentes, azonban jelen perben az alperes pervesztessége folytán a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam viseli.

A felperesi képviselő perköltséget nem igényelt.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (6) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2017. szeptember 22.

Fintáné dr. Vásárhelyi Julianna sk.
bíró

A kiadmány hitelül: